

Beste mensen,

Hoe zouden de woorden van het evangelie vandaag klinken?

Misschien zo iets:

Toen de ambtstermijn van president Biden bijna was afgelopen,
de Belgische federale regeling maar moeilijk op poten kwam,
de wereld geteisterd werd door oorlogen en natuurrampen,
toen kwam het woord van God over Ine die aan het wandelen is in de bossen van Puivelde.

Het lijken twee uitersten te zijn:
de wereld vandaag die het zo moeilijk heeft
en dan Gods woord van leven en hoop.

Mensen die bezig zijn met macht en gewin
tegenover hen die rust, stilte opzoeken

Historisch gezien klopt het niet helemaal zoals Lucas het ons meegeeft.
Dat vinden we ondertussen toch niet erg meer, denk ik.
We weten ondertussen immers dat de bijbel geen geschiedenisboek is,
maar wel dat de verhalen eruit ons een boodschap willen geven.

En dus is de vraag: wat is dan die boodschap die we meekrijgen?
Ik wil vandaag twee mensen (bijna) citeren.

Allereerst een bedenking die ik vond bij Kees Waaiman.
Inderdaad een Nederlander, maar een wijze man 😊

Meestal verwachten wij wat we al weten,
op basis van onze ervaring weten we dat ze zullen uitkomen:
een voorbeeld: we kijken uit naar de lente en we weten dat de donkere dagen zullen passeren.

Er zijn ook verwachtingen waarvan we nog geen zekerheid hebben:

- zal de chemokuur zijn werk gedaan hebben
- zal de ware liefde komen en wanneer dan wel ...

Zo ook met het spirituele wachten:

- heel de mensheid zal Gods redding zien, zegt de evangelist ons via Johannes de Doper,
maar wanneer zal dat zijn, en hoe zien we dat en wie zal ons daarin helpen?

De advent helpt ons te verwachten, zonder dat we weten waar en hoe.
De advent nodigt ons uit om al ons verwachtingspatroon los te laten
en ruimte te maken voor Gods verrassende komst.

Hoe kunnen we dat, is dan natuurlijk de vraag.
Daarvoor ga ben ik te rade gegaan bij Didier Croonenberghs, een Dominicaan.
Een Belg en ... ook een wijze man.

In zijn homilie van vorige week gaat hij op pad met de onverbeterlijke optimist, maar ook met de pessimist en de realist.

Als christen zegt hij, zijn wij geen onverbeterlijke optimist, die – los van al wat kwaad is en al wat fout gaat – stellig volhoudt dat het allemaal wel goedkomt. Hoe het goed komt, weet de optimist niet te zeggen, enkel dát het goed komt. Nee, dat soort 'positivo' is de christen beslist niet. Daarvoor ziet hij dat het lijden, de miserie in deze wereld te groot is en dat die niet onder de mat geveegd kunnen worden.

Maar vooraleer nu te vervallen in het tegenovergestelde, in pessimisme, worden we vanuit het evangelie ook gewaarschuwd voor afstomping van de geest "door de vele zorgen die het leven meebrengen".

Of dus in niets – in geen moment, in geen persoon, in geen ontmoeting – nog het goede kunnen zien.

Ook dat is beslist niet de houding van de christen, die gelooft in een Schepping en in een mensheid die door God goed gewild zijn.

Is christen-zijn dan een soort middenweg tussen optimisme en pessimisme in, is christen-zijn misschien gewoon realistisch zijn?

Ja, althans ...

in de zin dat de christen dit menselijke bestaan niet afwijst maar ten volle aanneemt, het goede in dankbaarheid aanvaardt en het kwade met vallen en opstaan probeert te dragen.

Maar de christen is méér dan een realist.

Johannes zegt ons vandaag:

maak de paden recht, de ruwe wegen moeten effen zijn, want heel de mensheid zal Gods redding zien.

In tegenstelling tot de pessimist wentelt de christen zich niet in de modder van dit bestaan, en in tegenstelling tot de optimist doet de christen niet alsof die modder er niet is.

De christen stopt ook niet bij de vaststelling

dát die modder er nu eenmaal is, zoals de realist.

De christen is diegene die zich te midden van de modder opricht en ingespannen de horizon aftuurt.

De christen is een mens van de hoopvolle verwachting.

Verwachting, niet van iets, van een geweldig of zelfs gewelddadig evenement waarbij de goeden zouden worden gespaard en de kwaden gestraft,

maar wel van Iemand. Iemand die naar ons toekomt: de Mensenzoon.

Hij die geheel van God is én geheel van ons.

Iemand wiens komst reeds op zoveel manieren aangekondigd is, wiens komst op zoveel manieren hoorbaar, zichtbaar, voelbaar is.

Dat is de boodschap die Johannes de Doper ons meegeeft vandaag.

Dat wij daarin mogen geloven en kunnen meewerken.

We worden dus uitgenodigd om hoopvolle mensen te zijn.
om onze kop dus niet in het zand te steken, maar houden het hoofd omhoog.
om waakzaam zijn om de woorden, verhalen, mensen, ontmoetingen en beelden
op te pikken die ons weer op weg zetten.

Daarvoor even de woestijn ingaan misschien,
om vanuit die rust en stilte de komst van Jezus te verkondigen,
voor alle mensen.

Mogen we zo verwachtingsvol uitzien naar Kerstmis.
En ook al weten we dat Hij komt, het is en blijft een mysterie.
Ook voor mij, zoekend naar hoe die God, die Jezus
in ons leven gestalte mag blijven krijgen.

Ik ben dankbaar dat ik niet allen ben op die weg!
Die soms kronkelend is, maar waarbij we samen proberen die weg te effenen
zodat de voetstappen zich vermenigvuldigen.

Met dank aan de wijze mannen wiens gedachten ik vandaag mocht meenemen.

Lieve Van Driessen